

Raghuvansha 14 by Kalidas

——
रघुवंशं सर्गः १४ कालिदासकृतम्

——
Document Information

Text title : raghuvansha14

File name : raghuvansha14.itx

Category : major_works, svvara, kAlidAsa

Location : doc_z_misc_major_works

Author : kalidasa

Transliterated by : Arvind Kolhatkar akolhatkar at rogers.com

Proofread by : Arvind Kolhatkar akolhatkar at rogers.com

Latest update : October 03, 2005

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

Raghuvansha 14 by Kalidas

રઘુવંશં સર્ગઃ ૧૪ કાલિદાસકૃતમ્

ભર્તુઃ પ્રણાશાદય શોચનીયં દશાન્તરં તત્ર સમં પ્રપન્ને ।
અપશ્યતાં દાશરથી જનન્યૌ છેદાદિવોપદ્મતરોર્મતત્યૌ ॥ ૧૪-૧ ॥

ઉભાવુભાભ્યાં પ્રણતૌ હતારી યથાકમં વિક્રમશોભિનૌ તૌ ।
વિસ્પષ્ટમસ્નાન્ધતયા ન દૃષ્ટૌ જ્ઞાતૌ સુતસ્પર્શસુખોપલમ્ભાત્ ॥ ૧૪-૨ ॥

આનન્દજઃ શોકજમશ્રુબાષ્પસ્તયોરશીતં શિશિરો બિભેદ ।
ગડ્ગાસરથ્વોર્જલમુષ્ણતમં હિમાદ્રિનિસ્થન્દ ઇવાવતીર્ણઃ ॥ ૧૪-૩ ॥

તે પુત્રયોર્નેરૂતશસ્ત્રમાર્ગાનાર્દ્રાનિવાડ્ગે સદયં સ્પૃશન્તૌ ।
અપીપ્સિતં ક્ષત્રકુલાડ્ગનાનાં ન વીરસૂશબ્દમકામયેતામ્ ॥ ૧૪-૪ ॥

ક્લેશાવહા ભર્તુરલક્ષણાહં સીતેતિ નામ સ્વમુદીરયન્તી ।
સ્વર્ગપ્રતિષ્ઠસ્ય ગુરોર્મહિષ્યાવભક્તિભેદેન વધૂર્વવન્દે ॥ ૧૪-૫ ॥

ઉત્તિષ્ઠ વત્સે નનુ સાનુજોડસૌ વૃત્તેન ભર્તા શુચિના તવૈવ ।
કૃષ્ણ મહન્તીર્ણ ઇવ પ્રિયાર્હાં તામૂયતુસ્તે પ્રિયમાયમિથ્યા ॥ ૧૪-૬ ॥

અથાભિષેકં રઘુવંશકેતોઃ પ્રારબ્ધમાનન્દજલૈર્જનન્યોઃ ।
નિર્વર્તયામાસુરમાત્યવૃદ્ધાસ્તીર્થાહૃતૈઃ કાઞ્ચનકુમ્ભતોયૈઃ ॥ ૧૪-૭ ॥

સસ્તિસમુદ્રાન્સરસીશ્ચ ગત્વા રક્ષઃકપીન્દ્રૈરુપપાદિતાનિ ।
તસ્યાપતન્મૂર્ધ્નિ જલોનિ જિષ્ણોર્વિન્ધ્યસ્ય મેઘપ્રભવા ઇવાપઃ ॥ ૧૪-૮ ॥

તપસ્વિવેષક્રિયાપિ તાવઘઃ પ્રેક્ષણીયઃ સુતરાં બભૂવ ।
રાજેન્દ્રનેપથ્યવિધાનશોભા તસ્યોદિતાસીત્પુનરુક્તદોષા ॥ ૧૪-૯ ॥

સ મૌલરક્ષોહરિભિઃ સસૈન્યસ્તૂર્યસ્વનાનન્દિતપૌરવર્ગઃ ।
વિવેશ સૌધોદ્રતલાજવર્ધામુત્તોરણામન્વયરાજધાનીમ્ ॥ ૧૪-૧૦ ॥

સૌમિત્રિણા સાવરજેન મન્દમાધૂતબાલવ્યજનો રથસ્થઃ ।
ધૃતાતપત્રો ભરતેન સાક્ષાદુપાયસંઘાત ઇવ પ્રવૃદ્ધઃ ॥ ૧૪-૧૧ ॥

प्रासादकालागुरुधूमराजिस्तस्याः पुरो वायुवशेन भिन्ना ।
 वनान्निवृत्तेन रघूत्तमेन मुक्ता स्वयं वेणिरिवाबभासे ॥ १४-१२ ॥
 श्वश्रूजनानुष्ठितयारुवेषां कर्णारथस्थां रघुवीरपत्नीम् ।
 प्रासादवातायनदृश्यबन्धैः साकेतनार्योऽञ्जलिभिः प्रणोमुः ॥ १४-१३ ॥
 स्फुरत्प्रभामण्डनमानस्यं सा भिन्नती शाश्वतमङ्गरागम् ।
 रराज शुद्धेति पुनः स्वपुर्यै संदर्शिता वह्निगतेव भर्त्रा ॥ १४-१४ ॥
 वेश्मानि रामः परिभर्त्सन्ति विश्राण्य सौडार्दनिधिः सुहृद्भ्यः ।
 बाष्पायमानो बलिमन्त्रिकेतमालेभ्यशेषस्य पितुर्विवेश ॥ १४-१५ ॥
 कृताञ्जलिस्तत्र यद्यम्ब सत्यान्नाभ्रशयत स्वर्गकृत्वाद्गुरुर्नः ।
 तस्थिन्यमानं सुकृतं तवेति जडार लज्जा भरतस्य मातुः ॥ १४-१६ ॥
 तथैव सुग्रीवबिभीषणादीनुपायरत्कृत्रिमसंविधाभिः ।
 संकल्पमात्रोदितसिद्धयस्ते कान्ता यथा येतसि विस्मयेन ॥ १४-१७ ॥
 सभाजनयोपगतान्स द्रिव्यान्मुनीन्पुरस्कृत्य उतस्य शत्रोः ।
 शुभ्राव तेभ्यः प्रभवति वृत्तं स्वविद्धमे गौरवमादधानम् ॥ १४-१८ ॥
 प्रतिप्रयातेषु तपोधनेषु सुभाद्विज्ञातगतार्थमासान् ।
 सीतास्वदस्तोपहृताम्पूजात्रक्षःकपीन्द्रान्विससर्ज रामः ॥ १४-१९ ॥
 तथ्यात्मचिन्तासुलभं विमानं हृतं सुरारेः सः ७७वितेन ।
 डैलासनाथोद्भूतनाय भूयः पुष्पं द्रिवः पुष्पकमन्वमंस्त ॥ १४-२० ॥
 पितुर्नियोगाद्भनवासमेवं निस्तीर्य रामः प्रतिपन्नराज्यः ।
 धर्मार्थकामेषु समां प्रपेदे यथा तथैवावरजेषु वृत्तिम् ॥ १४-२१ ॥
 सर्वासु मातुष्यपि वत्सलत्वात्स निर्विशेषप्रतिपत्तिरासीत् ।
 षडाननापीतपयोधरासु नेता यमूनामिव कृत्तिकासु ॥ १४-२२ ॥
 तेनार्थवा २ ल्लोभपराज्मुभेन तेन धृता विघ्नभयं क्रियावान् ।
 तेनास लोकः पितृमान्विनेत्रा तेनैव शोकापनुद्येव पुत्री ॥ १४-२३ ॥
 स पौरकार्याणि समीक्ष्य काले रेमे विदेहाधिपतेर्दुःखित्वा ।
 उपस्थितश्चारु वपुस्तदीयं कृत्वोपभोगोत्सुकयेव लक्ष्या ॥ १४-२४ ॥
 तयोर्यथाप्रार्थितमिन्द्रियार्थानासेदुषोः सन्नसु चित्रवत्सु ।
 प्रामानि दुःभान्यपि दण्डकेषु संस्थिन्यमानानि सुभान्यभूवन् ॥ १४-२५ ॥

अथाधिकस्निग्धविलोचनेन भुजेन सीता शरपाण्डुरेण ।
 आनन्दयित्री परिणेतुरासीदनक्षरव्यञ्जितदोहदेन ॥ १४-२६ ॥
 तामङ्कमारोप्य कृशाङ्गयष्टिं वार्शान्तराकान्तपयोधराग्राम् ।
 विलज्जमानां रडसि प्रतीतः पप्रच्छ रामां रमणोऽभिलाषम् ॥ १४-२७ ॥
 सा दृष्टनीवारबलीनि लिंशैः संबद्धवैभानसकन्यकानि ।
 ध्येष भूयः कुशवन्ति गन्तुं भागीरथीतीरतपोवनानि ॥ १४-२८ ॥
 तस्यै प्रतिश्रुत्य रघुप्रवीरस्तदीप्सितं पार्श्वयरानुयातः ।
 आलोकयिष्यन्मुदितामयोध्यां प्रासादमल्लिलमारुरोह ॥ १४-२९ ॥
 ऋद्रापरां राजपथं स पश्यन्विगाढ्यमानां सरयूं च नौभिः ।
 विलासिभिश्चाध्युषितानि पौरैः पुरोपकण्ठोपवनानि रेमे ॥ १४-३० ॥
 स किंवदन्तीं वदतां पुरोगः स्ववृत्तमुद्दिश्य विशुद्धवृत्तः ।
 सर्पाधिराजोरुभुजोऽपसर्पं पप्रच्छ भद्रं विजितारिभद्रं ॥ १४-३१ ॥
 निर्बन्धपृष्ठः स जगाद सर्वं स्तुवन्ति पौराश्चरितं त्वदीयम् ।
 अन्यत्र रक्षोभवनोषितायाः परिग्रहान्मानवद्वेष देव्याः ॥ १४-३२ ॥
 कलत्रनिन्दागुरुणा किलैवमत्स्याहृतं कीर्तिविपर्ययेण ।
 अयोधनेनाय धवाभितमं वैदेहिन्योर्दुदयं विदद्रे ॥ १४-३३ ॥
 किमात्मनिर्वादकथामुपेक्षे जायामदोषामुत संत्यजामि ।
 धत्येकपक्षाश्रयविकलवत्वादासीत्स दौलायलयित्तवृत्तिः ॥ १४-३४ ॥
 निश्चित्य यानन्यनिवृत्तिं वाच्यं त्यागेन पत्न्याः परिमार्ष्टुमैच्छत् ।
 अपि स्वदेहात्किमुतेन्द्रियार्थाद्यशोधनानां हि यशो गरीयः ॥ १४-३५ ॥
 स संनिपत्यावरजान्छतौजास्तद्विड्ढियादर्शनलुमलुषान् ।
 दौलीनमात्माश्रयमाययक्षे तेभ्यः पुनश्चेदमुवाच वाक्यम् ॥ १४-३६ ॥
 राजर्षिवंशस्य रविप्रसूतेरुपस्थितः पश्यत कीदृशोऽयम् ।
 मत्तः सदायारशुभेः कलङ्कः पयोदवातादिव दर्पणस्य ॥ १४-३७ ॥
 पौरैषु सोऽहं बहुलीभवन्तमपां तरंगेष्विव तैलबिन्दुम् ।
 सोऽहं न तत्पूर्वमवर्णमीशे आलानिकं स्थाणुरिव द्विपेन्द्रः ॥ १४-३८ ॥
 तस्यापनोदाय क्लप्रवृत्तावुपस्थितायामपि निर्व्यपेक्षः ।

त्यक्षामि वैदेहसुतां पुरस्तात्समुद्रनेमिं पितुराज्ञयेव ॥ १४-३९ ॥
 अवैमि यैनामनघेति किंतु लोकापवाद्यो बलवान्मतो मे ।
 छाया छि भूमेः शशिनो मलत्वेनारोपिता शुद्धिमतः प्रजाभिः ॥ १४-४० ॥
 रक्षोवधान्तो न य मे प्रयासो व्यर्थः स वैरप्रतिभोयनाय ।
 अमर्षणः शोणितकाङ्क्षया किं पदा स्पृशन्तं दशति द्विजिह्वः ॥ १४-४१ ॥
 तदेव सर्गः करुणार्द्रचित्तैर्न मे भवद्भिः प्रतिषेधनीयः ।
 यद्यर्थिता निर्दुतवाच्यशल्यान्प्राणान्मया धारयितुं शिरं वः ॥ १४-४२ ॥
 धृत्युक्तवन्तं जनकात्मजायां नितान्तदृक्षाभिनिवेशमीशम् ।
 न कश्चन भ्रातृषु तेषु शक्तो निषेद्धुमासीदनुमोदितुं वा ॥ १४-४३ ॥
 स लक्ष्मणं लक्ष्मणपूर्वजन्मा विलोक्य लोकत्रयगीतकीर्तिः ।
 सौम्येति याभाष्य यथार्थभाषी स्थितं निदेशे पृथगादितेश ॥ १४-४४ ॥
 प्रजावती द्योदधशंसिनी ते तपोवनेषु स्पृहयालुसेव ।
 स त्वं रथी तद्व्यपदेशनेयां प्रापय्य वाल्मीकिपदं त्यजैनाम् ॥ १४-४५ ॥
 स शुश्रुवान्मातरि भार्गविन पितुर्नियोगात्प्रहृतं द्विषद्भत् ।
 प्रत्यग्रहीदग्रजशासनं तदाज्ञा गुणेषां? ह्यविद्यारणीया ॥ १४-४६ ॥
 अथानुकूलश्रवणप्रतीतामत्रस्नुभिर्युक्तधुरं तुरगैः ।
 रथं सुमन्त्रप्रतिपन्नरश्मिमारोप्य वैदेहसुतां प्रतस्थे ॥ १४-४७ ॥
 सा नीयमाना रुचिरान्प्रदेशान्प्रियं करो मे प्रिय धत्त्यनन्दत् ।
 नाबुद्ध कल्पद्रुमतां विहाय जातं तमात्मन्यसिपत्रवृक्षम् ॥ १४-४८ ॥
 जुगूड तस्याः पथि लक्ष्मणो यत्सव्येतरणं स्फुरता तदक्षणा ।
 आप्यातमस्थै गुरु भावि दुःखमत्यन्तलुप्तप्रियदशनिन ॥ १४-४९ ॥
 सा दुर्निमित्तोपगताद्विषादात्सद्यःपरिभ्वानम्भुभारविन्दा ।
 राज्ञः शिवं सावरजस्य भूयादित्याशशंसे करणैरबाल्यैः ॥ १४-५० ॥
 गुरोर्नियोगाद्भनितान् वनान्ते सार्ध्वीं सुमित्रातनयो विहास्यन् ।
 अवार्यतेवोत्थितवीथिदस्तैर्जहोर्दुडित्वा स्थितया पुरस्तात् ॥ १४-५१ ॥
 रथात्स यन्त्रा निगृहीतवाडात्तां भ्रातृजायां पुलिनेऽवतार्य ।
 गङ्गां निषादाहृतनौविशेषस्ततार संधामिव सत्यसंधः ॥ १४-५२ ॥

अथ व्यवस्थापितवाक्कथयित्सौमित्रिरन्तर्गतबाष्पकण्ठः ।
 औत्पातिकं मेघं धवाश्मवर्षं महीपतेः शासनमुज्जगार ॥ १४-५३ ॥
 ततोऽभिषुगानिलविप्रविद्धा प्रभ्रश्यमानाभराणप्रसूना ।
 स्वमूर्तिलाभप्रकृतिं धरित्रीं लतेव सीता सडसा जगाम ॥ १४-५४ ॥
 धृक्वाकुवंशप्रभवः कथं त्वां त्यजेदकस्मात्पतिरार्यवृत्तः ।
 धृति क्षितिः संशयितेव तस्यै ददौ प्रवेशं जननी न तावत् ॥ १४-५५ ॥
 सा लुभसंज्ञा न विवेद द्युभं प्रत्यागतासुः समताप्यतान्तः ।
 तस्याः सुमित्रात्मजयत्नलब्धो मोहादभूत्कष्टतरः प्रबोधः ॥ १४-५६ ॥
 न यावददृर्भर्तुरवर्णमार्या निराकरिष्णोर्वृजिनादृतेऽपि ।
 आत्मानमेवं स्थिरदुःखभाजं पुनः पुनर्दृष्टुं न निन्दे ॥ १४-५७ ॥
 आश्रास्य रामावरजः सर्ती तामाप्यातवाल्मीकिनिडेतामार्गः ।
 निघ्नस्य मे भर्तृनिदेशरौक्ष्यं देवि क्षमस्वेति बभूव नम्रः ॥ १४-५८ ॥
 सीता तमुत्थाप्य जगाद वाक्यं प्रीतास्मि ते सौम्य चिराय जिव ।
 बिडौजसा विष्णुरिवाग्रजेन भ्रात्रा यदित्थं परवानसि त्वम् ॥ १४-५९ ॥
 श्रमश्रुजं सर्वमनुकमेण विज्ञापय प्रापितमत्रणामः ।
 प्रजानिषेकं मयि वर्तमानं सूनोरनुध्यायत येतसेति ॥ १४-६० ॥
 वाच्यस्त्वया मद्भयनात्स राजा वल्लौ विशुद्धामपि यत्समक्षम् ।
 मां लोकवाद्यश्रवणान्दृष्टासीः श्रुतस्य किं तत्सदृशं कुलस्य ॥ १४-६१ ॥
 कल्याणबुद्धेरथवा तवायं न कामयारो मयि शङ्कनीयः ।
 ममैव जन्मान्तरपातकानां विपाकविस्फूर्जिथुरप्रसज्यः ॥ १४-६२ ॥
 उपस्थितां पूर्वमपात्य लक्ष्मीं वनं मया सार्धमसि प्रपन्नः ।
 तदास्पदं प्राप्य तयातिरोषात्सोढास्मि न त्वद्भवने वसन्ती ॥ १४-६३ ॥
 निशाचरोपप्लुतभर्तृकाणां तपस्विनीनां भवतः प्रसादात् ।
 भूत्वा शरण्या शरणार्थमन्यं कथं प्रपत्स्ये त्वयि दीप्यमाने ॥ १४-६४ ॥
 किंवा तवात्यन्तवियोगमोघे दुर्यामुपेक्षां हतजिवितेऽस्मिन् ।
 स्याद्रक्षणीयं यद्वि मे न तेजस्तदीयमन्तर्गतमन्तरायः ॥ १४-६५ ॥
 साहं तपः सूर्यनिविष्टदृष्टिदुर्ध्वं प्रसूतेश्चरितुं यतिष्ये ।
 भूयो यथा मे जननान्तरेऽपि त्वमेव भर्ता न य विप्रयोगः ॥ १४-६६ ॥

नृपस्य वर्णाश्रमपालनं यत्स श्रेय धर्मो मनुना प्रतीतः ।
 निर्वासिताप्येवमतस्तव्याळं तपस्विसामान्यमवेक्षणीया ॥ १४-६७ ॥
 तथेति तस्याः प्रतिगृह्य वाचं रामानुजे दृष्टिपथं व्यतीते ।
 सा भुङ्क्तकण्ठं व्यसनातिभाराख्यकन्दं विद्या कुररीव भूयः ॥ १४-६८ ॥
 नृत्यं मयूराः कुसुमानि वृक्षा दर्भानुपात्तान्विजडुर्दरिण्यः ।
 तस्याः प्रपन्ने समद्गुणभावमत्यन्तमासीद्बुद्धितं वनेऽपि ॥ १४-६९ ॥
 तामभ्यगच्छद्बुद्धितानुकारी कविः कुशेध्माडरण्याय यातः ।
 निषादविध्वाण्डजदर्शानोत्थः श्लोकत्वमापद्यत यस्य शोकः ॥ १४-७० ॥
 तमश्रु नेत्रावरणं प्रभृज्य सीता विलापाद्विरता ववन्दे ।
 तस्यै मुनिर्दोषद्विगुणदर्शी दाम्ना-सुपुत्राशिषमित्युवाच ॥ १४-७१ ॥
 जने विसृष्टां प्रणिधानतस्त्वां मिथ्यापवादक्षुभितेन भर्त्रा ।
 तन्मा व्यथिष्ठा विषयान्तरस्त्वं प्राप्तासि वैदुषि पितुर्निकेतम् ॥ १४-७२ ॥
 उत्प्रातलोकात्रयकण्ठकेऽपि सत्यप्रतिज्ञेऽप्यविकल्पनेऽपि ।
 त्वां प्रत्यकस्मात्कलुषप्रवृत्तावस्त्येव मन्युर्भरताग्रजे मे ॥ १४-७३ ॥
 तवोरुकीर्तिः श्वशुरः सप्ता मे सतां भवोच्छेदकरः पिता ते ।
 धुरि स्थिता त्वं पतिदेवतानां किं तन्न येनासि ममानुकम्प्या ॥ १४-७४ ॥
 तपस्विसंसर्गविनीतसत्त्वे तपोवने वीतभया वसास्मिन् ।
 धतो भविष्यत्यनघप्रसूतेरपत्यसंस्कारमयोविधिस्ते ॥ १४-७५ ॥
 अशून्यतीरां मुनिसंनिवेशैस्तमोपलन्त्री तमसां वगाह्य ।
 तस्यैकतोत्सङ्गबलिङ्कियाभिः संपत्स्यते ते मनसः प्रसादः ॥ १४-७६ ॥
 पुष्पं क्वलं चार्तवमाडरन्त्यो जीजं यं बालेयमकृष्टरोहि ।
 विनोदयिष्यन्ति नवाभिषङ्गामुदारवायो मुनिकन्यकास्त्वाम् ॥ १४-७७ ॥
 पयोधटैराश्रमबालवृक्षा-संवर्धयन्ती स्वबलानुत्पैः ।
 असंशयं प्राक्तनयोपपत्तेः स्तनंधयप्रीतिमवाप्स्यसि त्वम् ॥ १४-७८ ॥
 अनुग्रहप्रत्यभिनन्दिनीं तां वाल्मीकिरादाय द्यार्द्रयेताः ।
 सायं मृगाध्यासितवेदिपार्श्वं स्वमाश्रमं शान्तमृगं निनाय ॥ १४-७९ ॥
 तामर्पयामास यं शोकदीनां तदागमप्रीतिषु तापसीषु ।

निर्विष्टसारां पितृभिर्दिमांशोरन्त्यां कलां दर्शं धवौषधीषु ॥ १४-८० ॥

ता धङ्गुदीस्नेहकृतप्रदीपमास्तीर्णमेध्याञ्जिनतल्पमन्तः ।

तस्यै सपर्यानुपदं दिनान्ते निवासहेतोरुटञ्च वितेरुः ॥ १४-८१ ॥

तत्राभिषेकप्रयता वसन्ती प्रयुक्तपूजा विधिनातिथिभ्यः ।

वन्धेन सा वल्किनी शरीरं पत्युः प्रजासंततये बभार ॥ १४-८२ ॥

अपि प्रभुः सानुशयोऽधुना स्थास्त्रिमुत्सुकः शङ्कितोऽपि छन्ता ।

शशंस सीतापरिदेवनान्तमनुष्ठितं शासनमग्रजाय ॥ १४-८३ ॥

बभूव रामः सडसा सबाष्पस्तुषारवर्षीव सडस्थयन्त्रः ।

कौलीनभीतेन गृहान्निरस्ता न तेन वैदेहसुता मनस्तः ॥ १४-८४ ॥

निगूढ्य शोकं स्वयमेव धीमान्वाणामवेक्षणाजगद्भुङ्कः ।

स भ्रातृसाधारणभोगमृह्यं राज्यं रञ्जोरिक्तमनाः शशास ॥ १४-८५ ॥

तामेकभार्यां परिवादभीरोः साध्वीमपि त्यक्तवतो नृपस्य ।

वक्षस्यसंधट्टसुभं वसन्ती रेजे सपत्नीरहितेव लक्ष्मीः ॥ १४-८६ ॥

सीतां छित्वा दशमुष्पिपुर्नोपमेये यदन्यां

तस्या अेव प्रतिकृतिसम्भो यत्कतूनाजडार ।

वृत्तान्तेन श्रवणविषयप्रापिणा तेन भर्तुः

सा दूर्वारं कथमपि परित्यागदुःखं विषेडे ॥ १४-८७ ॥

एति श्रीरघुवंशे मडाकाव्ये कविश्रीकालिदासकृतौ

सीतापरित्यागो नाम यतुर्दशः सर्गः ॥

Encoded and Proofread by Arvind Kolhatkar akolhatkar at rogers.com

Raghuvansha 14 by Kalidas

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

